Dünya Halklarına

— *KANBER İHSAN* · 15 Aralık 2009

Ben hepinizi aynı sevdim!
Yürümek alabildiğine
Arada sırada arabalar geçen bir yolda
Taş atmak bir yüksek tepeye doğru
Oturup dinlenmek kıçüstü, köstebek toprağı üstünde
Bir lale bir papatya toplamak sabah sabah kırlardan
Sevgiliye sunmak sonra bunu dayanıp ta kapısına

Çekip çıkmalı hayatın içinden bazen
Tıpkı bir eldiveni çıkartır gibi elinden
Uzaklaşmalı tüm sevdiklerinden
Bazen kederlenmelide.....insan
Kızmalı,
Bağırıp hırpalamalı pişmanlık duymadan

İki köy arasında ki bir pınar olmalı kavga nedenin
Paylaşılamayan.
Sonunda acı nefret korku ve bir damla gözyaşı olmalı
Hiç ayırt etmeden sevmek insanı,
Korkusuzca

Tuttun mu bir kez kurtarmalısın
Dost gibi sıcak ve hataya düşmeden
Kininde olmalı zalimce / göreli.
Düşmanını iyi tanımalısın ki
Darben hafif fakat öldürücü olsun

Gözlerin değil yüreğin açık olmalı, UNUTMA!
Her şeye evet diyebilmeli dilin sevgiden yana
Ben hepinizi aynı sevdim, hiç ayırmadan
Kuzeyli, güneyli aynı otobüsle geçtik bu yollardan
Aynı derede su içip ayaklarımızı birbiriyle seviştirdik
Özgürce,

Gözlerim gözlerinle kardeş,

Yüreğim yüreğinle beraber
Sürekli seviştiğim kadın sensin
Sensin karlı bir mevsimde içimi ısıtan
Yağmur yağdımı hep seni hatırlarım
Yüreğim senin için çarpar
Ağlamaklı sesin hep duyarım tedirgin oluşun ve
...beni kahreden tutarsızlığın / zayıflığın
Seni ve hepinizi aynı sevdim
Bütün Dünya Halklarını
Yürekliliğinizi sevginizle besleyin ve

...sağlam basın toprağa / sizden ürksün
Asla umursamaz olmayın / duyarlılığın yanında
Her şeyden ve herkesten hesap sorun
Kalleşlerle de tanışın
Hayatı çabuk öğretir

Dürüstçe olun dostunuza
Aynı mertlikle karşılayın düşmanınızı / sizden utansın.
Ben inanıyorum ki
Hepimiz yürekli insanlarız
Elele namusluca seveceğiz hayatı
Bütün yeryüzünde.

18 ekim 1998 Ankara
Kanber İhsan Öcel